

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กทม.

เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ผู้ประสิทธิ์ประสาทธรรม

อยู่ในป่าในเขามักได้กินเห็ดนี้แหละมาก พวกหน่อไม้ พวกเห็ด แต่มักจะเกิดหน้าฝน หน้าแล้งไม่มี ตั้งแต่เดือนเมษาฯ ขึ้นไปมันจะเริ่มมีเห็ด เห็ดโคนเห็ดอะไรนี้ หน้าหน่อไม้ก็ฉันทนหน่อไม้ แต่ก่อนไม่มีพวกน้ำตาล พวกโกโก้ กาแฟ นี้อ่าไปถามถึงเลย แม้แต่ในตลาดอำเภอนี้ก็ไม่ค่อยมีพวกกาแฟอะไรไม่ค่อยมี ยิ่งเราไปอยู่ในป่าในเขาจะไปเอากาแฟมาจากไหน แม้แต่จะไปหาถ่ายรูปก็ไม่ได้ จะไปว่าอะไรไปหาตัวจริงมัน ไม่มี น้ำอ้อย น้ำตาลนี้ไม่มีเลย หายากมาก มันจะมีอยู่แถว ๆ ตลาด มีก็ไม่มาก พวกน้ำตาลทรายอะไรเหล่านี้มีก็ไม่มาก โกโก้ กาแฟ นี้ไม่มีเลย

ที่จะฉันทนน้ำร้อนน้ำชาจริง ๆ ไม่เคยมี เราไม่เคยสนใจ พระกรรมฐานไม่เคยสนใจ น้ำร้อนน้ำชา มันก็มาตาชด้นเอาเดี๋ยวนี้ น้ำร้อนน้ำชาอยู่วัดไหนมีทั้งนั้น โกโก้ กาแฟ มีทุกอย่างเดี๋ยวนี้ นี่ละที่มันพอกพูนให้ธรรมฉิบหายเพราะอันนี้ละ แต่ก่อนไม่มี เราไม่เคยเห็นนี่นะ ไปที่ไหนเราได้ฉันทนกาแฟนี้ไม่เคยมี ฉันทนโกโก้ ฉันทนน้ำอ้อย น้ำตาล เราไม่เคยมี ไม่มีจริง ๆ หายเจียบ ๆ ตลอด ฉันทนน้ำร้อนธรรมดานี้ก็ไม่มีด้วย ในวงกรรมฐานไม่ได้ ฉันทนน้ำร้อนน้ำชากันนะ

เราเคย มาสร้างวัดป่าบ้านตาดที่แรกก็ไม่มีน้ำร้อนน้ำชา ไม่มี มาอยู่นานมาคนนั้น มาถวายคนนี้มาถวาย แล้วมีมาพระก็ฉันทนไปธรรมดา ครั้นต่อไปนี่เลยเป็นกิจวัตร ถ้าไม่ได้ฉันทนน้ำอ้อยน้ำตาลคงจะตายพระวัดป่าบ้านตาด มันจะตายจริง ๆ แหละพวกนี้ มันมีเสียจนเป็นอย่างนั้นแหละเดี๋ยวนี้ แต่ก่อนไม่มี วัดป่าบ้านตาดไม่เคยมีเลย แล้วไม่มีใครสนใจด้วยนะ น้ำร้อนน้ำชาไม่มีใครสนใจเลย ที่นี้มันมีมาเริ่มมีมาเปลี่ยนแปลงมาเรื่อย มีมาเรื่อย ก็เมื่อมีมากก็มีมาเพื่อฉัน ก็ให้พระให้เณรฉัน แต่เราไม่สนใจนะ มันเคย ไม่สนใจกับน้ำร้อนน้ำชาน้ำอะไรทั้งนั้น

ฟังมาฉันทนบ้างจับ ๆ จับ ๆ ตอนนี่แหละ ก็เดือนมานี้เท่านั้นเอง แต่ก่อนก็ไม่สนใจ มันไม่คิดกับอะไร หลวงปู่มั่นท่านมีชา เขาฝากชาไปจากเชียงใหม่เป็นชาเชียงใหม่ เขาเรียกหนานยี่น หนานเขาเรียกว่าทิด ที่เคยบวชแล้วสึกออกไปเขาเรียกว่าหนานหนานยี่นนี่เป็นผู้อุปฐากท่านตั้งแต่สมัยท่านอยู่เชียงใหม่ ที่นี้เวลาท่านจากเชียงใหม่ไปเขาก็ส่งชาไปถวายเป็นประจำ ชาหลาม ชาเมี่ยง หลามหอมมะ ไม่เคยขาดละเขาส่งไปส่งไปถึงที่เลย ท่านฉันส่วนมากชาเมี่ยงฉันประจำ หอมด้วยนะ

พอตอนบ่ายประมาณบ่ายสองโมง สองโมงกว่าท่านออกจากที่มาก็ฉันทนชานิดหน่อย ไม่ได้ฉันทนมาก ฉันทนชานิดหน่อย นั่นละพระจะขึ้นไปหาท่านก็ตอนนั้น ขึ้นไปเป็นเวลา ท่าน

ฉันซาเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วก็ลงปิดกวาดกัน ปิดกวาดเสร็จเรียบร้อยแล้วท่านก็ทรงนำ พระจะขึ้นไปหาท่านได้ตอนหนึ่ง พอทรงนำเสร็จพระจะขึ้นไปหาบ้างก็ได้ตอนนั้น กลาง ค่ำแล้วแต่ท่านจะสั่งท่านจะประชุมเมื่อไร ถ้าหากว่ามีแต่พระอยู่ในวัดล้วน ๆ ก็ไม่ค่อย ประชุมบ่อยนัก

ถ้ามีลูกศิษย์ลูกหาไปเที่ยวบำเพ็ญในที่ต่าง ๆ มาอย่างนี้ท่านมักประชุม ประชุม เทศน์ เทศน์สอนพระล้วน ๆ นะไม่มีประชาชน อย่างหนองผือก็ไม่มี ที่ไหนก็ไม่มี หนองผือก็ไม่มีใครเข้าไปเกี่ยวข้อง มีแต่พระล้วน ๆ ท่านก็เทศน์เต็มเหนี่ยวเลย จากนั้นท่านก็เข้าพัก ตอนค่ำที่ท่านขึ้นจากทางจงกรมตอนหนึ่ง พระจะขึ้นไปหาท่านได้ เช่น เวลานี้ขนาดนี้ท่านออกจากทางจงกรม ขึ้นกุฏิตอนมีดนี้ พระจะขึ้นไปหาท่านได้ตอนนี้

โอ๊ย ท่านมีภูมิเกณฑ์ทุกอย่าง เป็นหลักธรรมชาติ ไม่ใช่ท่านตั้งกฎตั้งเกณฑ์ขึ้นมา หากเป็นหลักธรรมชาติตามอริยาสัยของท่าน ท่านชอบสงบมากไม่ชอบยุ่งกับใคร เลย เป็นนิสัยของท่าน ผู้ที่ประสิทธิ์ประสาทธรรมะให้พระปฏิบัติได้หลักได้เกณฑ์นี้ไม่มีใครเกินหลวงปู่มั่นเรา ได้ลูกศิษย์ลูกหามามีแต่เพชรน้ำหนึ่ง ๆ นอกนั้นไม่เห็นองค์ไหน ที่จะเด่น ว่าประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทางภาคปฏิบัติให้ลูกศิษย์ลูกหาได้ไปเป็นหลัก เป็นเกณฑ์ จนปรากฏชื่อลือลืออย่างนี้ไม่ค่อยปรากฏนะ แต่หลวงปู่มั่นนี้เด่นมากเทียว ท่านเด่นในทางนี้ละ

ลูกศิษย์องค์ไหน ๆ มีแต่ลูกศิษย์ของท่านทั้งนั้น กระจายอยู่ทั่วไป มีแต่ลูกศิษย์ ของท่าน อย่างท่านอาจารย์สีน้ก็ใช้เสีย ท่านอาจารย์กงมาที่วัดดอยธรรมเจดีย์ก็ใช้เสีย อย่างท่านอาจารย์พรหมก็เคยอยู่เชียงใหม่กับท่านเสีย ท่านอาจารย์ขาวก็ลูกศิษย์ท่าน ท่านอาจารย์ฝั้นก็ลูกศิษย์ท่านเสีย ที่กล่าวนี้มีแต่ประเภทเพชรน้ำหนึ่งนะ ที่ท่านผลิตขึ้นมาได้ ท่านอาจารย์คำดี หลวงปู่แหวนนี้ก็ใช้ ท่านอาจารย์อ่อนก็ใช้

เราพูดถึงประเภทเพชรน้ำหนึ่งนะ นอกนั้นเราไม่ค่อยเกี่ยวถึงนักนะ ใครจะเป็น อะไรเราก็ไม่ค่อยสนใจนัก เราสนใจพูดเฉพาะเพชรน้ำหนึ่ง ๆ อย่างท่านอาจารย์พรหม นี้ก็เหมือนกัน เพชรน้ำหนึ่ง หลวงปู่ตื้อก็เพชรน้ำหนึ่ง โอ๊ย อัฐิของท่านกลายเป็นพระ ธาตุนี้สวยงามมาก เราไปดูเอง ได้ทราบว่าอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ เราตั้งหน้าตั้ง ตาไปดูเลย ให้พระเอาออกมาให้ดู พระก็เอาออกมา รู้สึกว่าสวยงามมาก

พระธาตุที่สดีสอะไร ๆ นี้เราอดคิดไม่ได้นะ เกี่ยวกับเรื่องพินเรื่องไฟนะ ถ้าพินดี ไฟดีแก่กล้าดีอย่างนี้ เวลาเผามาแล้วอัฐิจะสดี ชาวสะอาด ถ้าพินไม่ค่อยดีอัฐิที่ตกมาก็ รู้สึกเศร้า ๆ หมอง ๆ ตามไฟ ไฟไม่ค่อยดีอย่างนี้ ที่นี้เวลากลายเป็นพระธาตุก็น่าจะมี ส่วนเกี่ยวข้องกันอยู่ ว่าพระธาตุดีหรือไม่ดี

แต่เรื่องพระธาตุเป็นเครื่องยันแล้วว่า ต้องเป็นเพชรน้ำหนึ่งเท่านั้นถึงจะกลายเป็นพระธาตุได้ คือต้องเป็นพระอรหันต์เท่านั้น ที่นี้ความสดความใสต่างกันนี้อาจจะขึ้นอยู่กับไฟก็ได้ ถ้าไฟดีอิฐถูกเผาออกไปก็สะอาดขาว ถ้าไฟไม่ดีเวลาเผาออกไปแล้วอิฐก็มักจะขุ่น ๆ มัว ๆ ไม่ค่อยขาวสะอาด นี่ขึ้นอยู่กับไฟ เพราะฉะนั้นเวลาเผาศพหลวงพ่อตันเรา จึงกำชับกำซาท่าน...ให้หาฟืนดี ๆ ไปเผาท่าน ตกเป็นอิฐออกมาก็ให้ใสสะอาดเราบอกกัน ถ้าหากจะกลายเป็นพระธาตุก็เป็นพระธาตุที่สดใสดุจกัน อันนี้เราได้กำชับเฉพาะ

หลวงพ่อตันนี้เราบวชให้ นะ เป็นตาปะขาวอยู่ที่บ้านห้วยทราย ภาวนาดี มาเล่าภาวนาให้ฟัง ดี เราเลยจัดบริหารบวชให้เอง ให้ไปบวชจังหวัดมุกดาหาร แต่ก่อนเป็นอำเภอ เดินทางไม่มีรถ เดินไปบวชแล้วกลับมาอยู่กับเรา หลังจากนั้นเราก็หนีมาเอาโยมแม่บวชแล้วลงมาทางจันทน์ ท่านก็เลยอยู่ทางโน้นเรื่อยมา เวลากลับไปเผาศพท่านอาจารย์อะไรที่หนองหลวง ท่านมาเล่าธรรมะภาวนาให้ฟัง เอ้อ นำฟังดี สมกับท่าน เคยภาวนาดีมาตั้งแต่เป็นตาปะขาว จากนั้นมาท่านก็เลยหูหนวก เวลามาพูดธรรมะกับเราท่านก็หูหนวก เวลาเราพูดธรรมะกับท่าน ท่านไม่ค่อยได้ยิน ก็เลยชี้เกี้ยวพูด เอ๊ย ไม่เอาละ พูดให้คนหูหนวกฟังไม่เอาละ เลยไม่ได้พบกันอีกนะ แต่เราแน่ใจ เข้าช่องแล้ว

หลวงปู่สิม หลวงปู่ชอบ เป็นลูกศิษย์ของท่านทั้งสอง ลูกศิษย์ท่านมีมากนะ ลูกศิษย์หลวงปู่มันเรานี้มีมากที่สุด พวกเพชรน้ำหนึ่ง ๆ รู้สึกจะเป็นลูกศิษย์ของท่านทั้งนั้น ท่านไม่ยุ่งกับใคร แต่กับพระนี่ โถ ท่านติดตามนะ ใครภาวนาเป็นยังไง ๆ ท่านจะติดตามเรียกมาถามเรื่อย

แม้แต่อย่างเรานี้ท่านยังใส่ปัญหา คือถ้าเราไม่ได้คุยธรรมะกับท่านโดยเฉพาะ ประมาณสักอาทิตย์กว่า ๆ แล้ว ท่านจะหาอุบายแหย่มา ท่านมหาภิภาวนาไม่เห็นได้เรื่อง ท่านยุหมาให้ให้เท่าให้กัดไข่ใหม่ เพราะเรากำลังเป็นหมาอยู่นี่นะ ท่านก็แหย่มา ท่านมหาภาวนาทุกวันนี้ไม่เป็นท่าแล้ว เสื่อมไปแล้ว โห ทางนี้มันคึกคัก มันเสื่อมที่ไหนนะ หมาตัวนี้มันคึกคักมันจะเห่าทันทีเลย มันเสื่อมที่ไหนนะ พอได้โอกาสก็เข้ากราบเรียนท่าน ที่ว่านั้นก็หายไปเลยนะ ท่านไม่ได้พูดถึงเลย เพราะท่านแหย่หาเรื่องเฉย ๆ ท่านมหานี้ก็เสื่อมไปแล้ว หายเงิบไปเลย

แต่ก่อนก็เห็นว่าภาวนาดีหน่อย ที่นี้ก็เสื่อมไปหมดแล้ว ทางนี้มันก็คึกคัก จะกัดจะเห่าละซี มันเสื่อมไปไหนนะ อยากรู้อย่างนั้นนะ พอได้โอกาสเราก็ไปหาท่านคุยเรื่องธรรมะ ท่านฟังเสร็จเรียบร้อยแล้ว คำเหล่านั้นก็ไม่มี เพราะท่านแหย่เฉย ๆ เรารู้ มันหากมีละท่าของท่าน แหย่ท่านนั้นท่านนี้ ครั้นนาน ๆ คุยกันนี้ หือ เสื่อมไปถึงไหนแล้วอย่างนั้นนะ มันก็โมโหซิ มันเสื่อมไปไหน ท่านแหย่เอาที่จุดสำคัญ ๆ นะ หือ เสื่อมไปถึงไหนแล้ว มันจะไม่โมโหยังงั้นคน

ก็คนหนึ่งเร่งภาวนาจนจะเป็นจะตาย จิตมันก็สว่างหมดตลอด แล้วอยู่ ๆ ก็มาแหง
เอา คือท่านหาอุบายจะให้คุชธรรมะให้ท่านฟัง ก็มีเท่านั้นละเรื่องนะ แต่ท่านไม่ได้พูด
ธรรมดำนะซี บางทีนั่งอยู่เวลาประชุมพระมาก ๆ อยู่ด้วยกัน นั่งอยู่นี้ ท่านมหา ก็เห็นมีวี
 ๆ แว ๆ บ้างภาวนาที่แรก เตี้ยวันนี้หายหมด เสื่อมหมดแล้ว วาจันะ ทางนี้ก็คึกคักละซี
หมาตัวนี้ลูกคึกคักขึ้นจะเท่าแล้ว มันเสื่อมไปไหน เท้าวอก ๆ มันเสื่อมไปไหนน่าจะ
ว่าอย่างนั้น

ท่านมีอุบายแปลก ๆ นะ อู๋ ท่านฉลาดมาก ฉลาดจริง ๆ ยกให้เลยหลวงปู่มันนี่
อุบายวิธีการต่าง ๆ ท่านเอาจริงเอาจัง ติดตามนะ ใครภาวนาได้ผลมากน้อยเพียงไรนี่
ท่านจะติดตามเรื่อย ๆ อย่างนี้ละติดตามแบบนี้ละ คนละแบบ ๆ องค์หนึ่งเป็นแบบ
หนึ่ง ๆ ส่วนเราแบบนี้ว้างั้นเถอะ ทีไรก็แบบนี้เท่านั้น ให้คึกคัก ๆ ขึ้นจะเท่าทันทีเลย
แปลกอยู่นะ

ตอนที่ท่านพูดคงจะถึงใจท่านมาก อยู่หนองผื่อนั้นละ เพราะเราไม่เคยเป็น เป็น
แล้วเรานึกว่ามันจะเป็นอย่างนั้นอีก คือเวลาพิจารณาลงไป ๆ ถึงที่ของมันนี่ โห มัน
สว่างจ้าเลยเทียว สว่างในภุมินั้นแหละ แต่มันสว่างจ้าไปหมดเลย โห ทำไมจิตเป็นอย่าง
นี้ อัจฉริยะ จากนั้นมาก็กราบเรียนท่าน เล่าให้ท่านฟัง ท่านก็รู้สึกว้ากคึกคักเลยนะ เอ้อ
เข้าทำดีนะ ผมเป็นอย่างนี้ละที่ถ้าสาริกา นั่นขึ้นแล้วนะ เป็นอย่างนี้ละอย่างท่านมหาเป็น
แต่ท่านจะอธิบายต่อไปให้พิจารณาอย่างนั้นอย่างนี้ท่านก็ไม่ว่านะ ท่านก็เทศน์ธรรมดา
ไปเลย ทีนี้วันหลังเราก็จะเอาให้เป็นอย่างนั้นอีก แต่มันไม่เป็น คินไหนมันก็ไม่เป็น ยิ่ง
หนักเข้าไปเท่าไรจะให้มันเป็นอย่างนั้นมันไม่เป็น

ก็เลยขึ้นไปหาท่าน ไปหาท่านโดยเฉพาะนะ ไปหาสองต่อสองเลยแหละกลางคืน
ท่านไม่ว่าสำหรับเราไปหาเมื่อไรได้ทั้งนั้น มีแปลกอันนี้ ไม่เคยที่ท่านจะว่ามาทำไม ไม่
เคยมี ท่านเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่ก็ตาม เราขึ้นไปหานี้ท่านจะไม่มีเลยคำนี้ ขึ้นไปหาเมื่อไร
ตอบรับกัน ต้อนรับ เราก็เลยพูดถึงเรื่องจิตที่ว่ามันสว่างจ้า ปรากฏว่ามันครอบโลกธาตุ
อัจฉริยะ ว่างหมดเลย ไม่มีอะไรปิดจิตปิดใจ จิตมันว่างเปล่าไปหมด ต้นไม้ภูเขาดินฟ้า
อากาศเหมือนไม่มีเลย ว่างหมด จากนั้นไม่มีอะไรผ่านเลย มีแต่ความว่างเปล่าครอบ
โลกธาตุ

พอมันเป็นอย่างนั้น มันอัจฉริยะ ลงนานเสียด้วยนะ ลงอย่างเต็มทีของมัน ลงเป็น
ชั่วโหมง ๆ จากนั้นมันก็เคลื่อนออกมา พอเคลื่อนออกมาแล้วมากำหนดดูต้นไม้ดูภูมิตู
อะไรนี้มันยังว่างอยู่เลย อำนาจแห่งความว่างในสมาธิอันนั้น มองไปที่ไหน ๆ มันไม่มี
ต้นไม้ภูเขา ภูมิตูอะไร ๆ นี้ไม่มี มันว่าง วันหลังก็เอามาให้เป็นอย่างนั้นอีกมันไม่เป็น ต่อ

ไปมันก็ไม่เป็น มันก็ลงของมันเฉพาะ ๆ เสียไม่จำเหมือนอย่างนั้น จึงไปกราบเรียนท่าน คราวนี้จะให้เป็นอย่างนั้นอีก

อ้าว มันเป็นบ้าหรือ ขึ้นเลยที่นี้ละ มันก็เป็นหนเดียวจะให้มันเป็นอะไรอีก ผมก็เป็นหนเดียวเท่านั้นไม่เคยเป็นอีกอย่างนั้น ท่านว่าอย่างนั้น จะเป็นบ้าสองชั้นหรือนี้ เวลามันสว่างก็เป็นบ้าแบบหนึ่ง เวลามันไม่สว่างก็บ้าแบบหนึ่ง ชูใหญ่เลยนะ โอ๊ย ตายนึกว่าจะไปหาคะแนน ที่ไหนได้ถูกตัดเสียขาดสะบั้นเลย มันบ้ายังไงนี้ว่าเลยนะ บ้าสองชั้น เวลาสว่างก็เป็นบ้าสว่างเสีย เวลาไม่สว่างก็บ้าไม่สว่างเสีย มันยังงัยกันนี้

คำว่าบ้าสว่าง คือหมายความว่าอยู่ในขั้นนั้นมันกำลังดำเนิน ไม่ใช่สว่างแบบตายตัวว่างั้นเถอะ สว่างด้วยจิตที่บริสุทธิ์เป็นอย่างหนึ่ง สว่างที่จิตไม่บริสุทธิ์เป็นอย่างหนึ่ง จึงว่าเป็นบ้าได้ในขั้นนี้ ถ้าเป็นขั้นสุดท้ายหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้วมันก็ไม่มีความบ้าแหละ เพราะจากนั้นหมดคำว่าเสื่อมว่าเจริญ อันนี้มันมีเสื่อมมีเจริญนี้ละ เมื่อมันสว่างอย่างนี้ วันหลังมันไม่เป็นอย่างนั้น ก็เหมือนเรามันเสื่อม ที่นี้ท่านก็ว่าเป็นบ้าหรือ เราไม่ลืมนะ มันเป็นไปแล้วก็เป็นไปแล้ว การดำเนินจะผ่านจะเห็นจะรู้อะไร ๆ มันก็ผ่านไปเหมือนเราเดินทาง ไปตรงนี้เห็นตรงนี้ ๆ มันไปตรงไหนเห็นตรงไหนเห็นไปแล้วก็เดินผ่านไป จะให้เห็นเหมือนเก่าได้ยังไง เวลาท่านอธิบายไป

มันก็ไม่เหมือนเก่าจริง ๆ นะ จากนั้นมามันก็ไม่เคยเป็นอย่างนั้น พอท่านพูดอย่างนั้นแล้วเราก็อายสงสัย มันจะเป็นแบบไหนก็ให้เป็นแบบธรรมชาติของมันซึ่งท่านว่าที่นี้เราก็คือตามหลักนิสัยของเรา ที่นี้เราก็คือไม่สงสัยละนะ เพราะมันไม่เป็นอย่างนั้นดังที่ท่านว่า มันผ่านไปแล้วจะให้มันเป็นอะไรอีก มันจะรู้อะไรจะเป็นอะไรก็ให้เป็นไปตามหลักธรรมชาติของมันซิ เราก็เลยหายสงสัย ทำไปมันก็เป็นของมันไปเรื่อย ๆ แต่ไม่เป็นอย่างเก่า เราก็คือไม่สงสัยที่นี้ละ แต่ก่อนมีแต่จะคว่ำให้มันเป็นอย่างเก่า ถูกท่านขนาบเอา มันบ้าสองชั้น

ท่านว่าท่านเป็นอยู่ถ้าสาริกาอย่างที่เราเคยเขียนในประวัติท่านนั้นแหละ ท่านก็บอกท่านเป็นหนเดียว เป็นเหมือนอย่างเดียวกันนี้ โห มันราบไปหมดเลย โลงไปหมดเป็นหนเดียวท่านว่า จากนั้นมาก็เป็นคนละแบบ ๆ ไปตามเรื่อง เราก็คือไม่สงสัย ท่านว่าจัน เพราะฉะนั้นเวลาเราสงสัยจะให้เป็นอย่างเก่า ท่านถึงขนาบเอาละซี

ท่านพูดถึงเรื่องความรู้แปลก ๆ แปลกมาก อัศจรรย์หลวงปู่มันเราเนี่ย ความรู้ความเห็นสิ่งต่าง ๆ พวกเปรต พวกผี พวกเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม นี้ท่านเป็นธรรมดาเลยนะ ท่านกระจ่างแจ่มหมดเลย

มียายแก่คนนั้นแหละคนหนึ่งที่อยู่คนอื่น อย่างยายแก่ที่ว่าอยู่หนองผือที่ว่ามากระซิบหลาน นั้นละคนนี้แก่ก็รู้ คือแกมาพูดนี้แกพูด เรียกว่าหัวโบราณ พูดตรงไปตรง

มาเลยไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอะไร พูดอย่างอาจหาญเสียด้วยนะเวลาพูดกับหลวงปู่มัน เกี่ยวกับเรื่องเทวบุตรเทวดา ยังไง ๆ นี่แกพูดได้สบายนะ มาเกี่ยวข้องกับแก แกเล่าถวาย ท่าน ท่านก็ฟัง ตรงไหนที่ควรแนะนำท่านก็แนะนำ ท่านก็ไม่ได้ปฏิเสธนะ ว่าไม่ถูกไม่จริง อย่างนี้ไม่มี ตรงไหนควรแนะนำยังไรท่านก็แนะนำ เรื่องเทวบุตรเทวดาแกรู้จริง ๆ มาพูดให้ท่านฟังอย่างฉะฉานทีเดียวนะ

พระเถระเวลาแกมาที่ไร่รวมกันเต็มหมด คอยฟัง เพราะแกพูดอย่างอาจหาญมาก พูดถึงเรื่องจิตนี่อันหนึ่ง ให้พระฟังทั้งวัดนั่นแหละ วัดหนองผือนี้สว่างจ้าหมดเลย จิตหลวงพ่อบรรพตโลก นอกนั้นเป็นความสว่างเต็มไปหมดในวัดนี้ สว่างดวงเล็กดวงใหญ่อะไรแก่ที่ว่าไป คือจิตที่สว่างมากก็เป็นเหมือนกับว่าดาวดวงใหญ่สว่างนั้นแหละนะ ดวงที่จิตสว่างน้อยก็น้อย เต็มวัด วังนั้นนะ แกพูดอย่างอาจหาญด้วยนะ ท่านไม่เห็นปฏิเสธนี่ จิตหลวงพ่อบรรพตโลก เรียกหลวงพ่อบรรพตโลก จิตหลวงพ่อบรรพตโลก สว่างครบหมดเลย จิตดวงเหล่านั้นก็สว่างเป็นจุดเป็นดวง ๆ เต็มวัด

เวลาแกมาที่ไร่พระเถระนี้รับล้างบาตรเช็ดบาตรปูบปั๊บ ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว เตรียมพร้อมมาอยู่หลังศาลาที่นี่ แกพูดอยู่ข้างหน้า พระจะอ้อมเต็มข้างหลัง เพราะไม่ได้พูดเบา ๆ เสียงธรรมดา พูดดัง ๆ แกก็เป็นคนหูหนวกหน่อย แล้วแกก็พูดเสียงดังมันก็ได้ยินกันหมด พูดถึงความสว่าง วัดหนองผือนี้สว่างจ้าเลย บอกว่าวัดหนองผือสว่างจ้าเลย จิตหลวงพ่อบรรพตโลก ท่านก็ไม่ได้เห็นค้ำว้ายังไง แกพูดอย่างอาจหาญ แกพูดด้วยความเป็นของแก แกเห็นจริง ๆ นอกนั้นก็สว่างเป็นดวง ๆ คือพระเถระมีมากเป็นนักภาวนา ใครสงบมากน้อยเย็นมากน้อยในชั้นใดภูมิใดของธรรมภายในใจ ก็เห็นตามนั้น ๆ ความสว่างมันมีอยู่ตามกำลังของจิต แกเห็นจริง ๆ พูดอย่างอาจหาญด้วย

กับเราไม่เคยคุยกันนะ ไม่เคยคุยกันเลย เราก็มืดแต่นั่งฟังอยู่นั่นแหละ อยู่ข้างบนกุฏิ ท่านนั่งทางนั้น เรานั่งทางนั้น แกก็มาคุยอยู่นั้นเราก็นั่งฟัง ส่วนพระเถระเต็มอยู่ข้างล่างไม่มีใครขึ้น มีแต่เรานั่งอยู่กับท่าน ฟัง หากไม่เคยคุยอะไรกับแกนะ จนกระทั่งที่วานี้แหละ แกมาดูตบเราอยู่แต่เมื่อไรก็ไม่รู้นะ แกมาดูตบเราตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ปีนั้นเราลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์แล้วก็ไปวาริชภูมิ เราตั้งใจจะไปจำพรรษาที่ถ้ำวาริชภูมิ ตกลงใจแล้วนะว่าจะจำพรรษาที่นั่น เขาเรียกถ้ำบ้านทุ่งเชือก เพราะแถวนั้นเราเคยไปอยู่แล้ว ถ้ำนั้นถ้ำนี้เราเคยไปบำเพ็ญเป็นประจำ เราคนเดียว

วันนั้นท่านเพิ่งขอติดตามไปจำพรรษาด้วย ลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์ด้วยกัน เราพักวัดสุทธาวาสดูเหมือนสองคืนหรือสามคืน ออกจากนี้เราก็ตัดเดินทางต่อเลย ไปจำพรรษาวาริชภูมิ เหตุที่ได้กลับมาก็คือว่า มีโยมคนหนึ่งชื่อทิดผาแกเคยไปวัด แกอยู่แถวนั้นละ บ้านหนองกุง ทางวาริชภูมิ เข้าบ้านตาดภูวง ภูเขาลูกนั้นเลยวาริชภูมิเข้าไป

แกไปเล่าให้ฟัง แกบอกว่า โอ๊ย ไปดูสภาพของหนองผือคราวนี้เกิดความสลดสังเวช เป็นคนละโลกเลย แต่ก่อนพระนี่เต็มหมด เหลืองอร่ามเต็มวัด ไปคราวนี้มีหลวงตาอยู่ สามองค์แก่ ๆ หลวงตาก็เป็นหลวงตาบ้านนั้นแหละ ไม่มีใครเลย วัดก็เหมือนร้าง ไปดู แล้วสลดสังเวชกลับมา

สะดุ้งเลยจิตเรานะพอได้ยินเท่านั้น สะดุดใจก็เลย บ้านนี้เป็นบ้านที่มีบุญมีคุณ ต่อพระต่อเณรจำนวนเท่าไร ๆ เลี้ยงได้หมด ๗๐ หลังคาเรือน พระเณรไปมากน้อยเขา เลี้ยงได้หมด ไม่มีตลาดตลาดเป็นที่จับจ่ายขายสิ่งของนะ มีอะไรเขาก็เลี้ยงตามหลัก ธรรมชาติ พระเณรก็ไม่ใช้พระเณรหาอยู่หากิน พอยังชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่ง ๆ ก็พอแล้ว โห นี่ครูบาอาจารย์ล่วงไปแล้วไม่มีใครไปเกี่ยวข้องเลยนี่ทำใจ ตัดสินใจก็เลย พอแกเล่าให้ฟังวันนี้ วันหลังก็ลง

ทีนี้เวลาเราไปอยู่ที่นั่น แกออกมาหา แต่แกไม่คุยธรรมะแบบที่แกรู้อย่างนั้นเห็น อย่างนี้เหมือนคุยกับหลวงปู่มันนะ แกก็มาหาธรรมดา ๆ แกไม่ได้คุยแบบเทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม รู้อย่างนั้นเห็นอย่างนี้ ว่ามาเยี่ยมท่านเฉย ๆ แลละ ไม่เรียกหลวง พ่อแหละ เพราะเรายังหนุ่มอยู่ มาเยี่ยมท่านนี้แหละ ญาท่านเสียไปแล้วก็ยังเหลือแต่ ท่าน มาเยี่ยมท่าน แกก็พูดเพียงเท่านั้นแหละ

แต่สำคัญที่แกกระซิบหลานแก่นั่นซิ ไอ้หลานก็หลานบ้า มันน่าคิดนะ คือถ้าเป็นอย่างเรานี้เท่านั้นแหละ เป็นอันว่าไม่เปิดเลย นี่ซิมันน่าคิด เอ้ จิตใจคนเป็นยังงี้ เพราะเราฟังเป็นธรรมนี้ เราไม่ได้ฟังเพื่อความเข้าใจเข้าเนื้อเข้าตัวอะไร เราฟังเป็นธรรม ชื่อแกชื่อ พุท เป็นผู้รับบาตรของหลวงปู่มัน ส่งบาตรรับบาตรมาประจำ เป็นหลานของยายแก่คน นี้ แล้วก็เรียกหลานไปกระซิบอย่างว่านั่นซิ ไอ้พุท กูจะกระซิบมึงนะ มึงอย่าไปบอกใครนะ จากนั้นก็บรรยายถึงเรื่องของเรา นี่พ่อตายแล้วพ่อยังมีรูปร่างไหม ท่านมหาบัวนี่ เรียกท่านมหาบัวนะ เพราะตอนนั้นเรายังหนุ่มนี่ ท่านมหาบัวนี่เป็นอันเดียวกันกับญา ท่านนะ พ่อตายพ่อยังมี ให้มึงอุปถัมภ์อุปฐากท่านให้ดีนะ พยายามอย่าให้ท่านหนีไปไหนนะ ให้เป็นที่ร่มเย็นของวัดหนองผือเรา พ่อตายพ่อยังมีอยู่นะ กระซิบหลาน มึงอย่าไปบอกใครนะ กูพูดกับมึงโดยเฉพาะ

แล้วไอ้มันยังงี้จึงมาพูดกับเรา มันน่าคิดนะ เวลาพูดก็มาพูดแบบนี้ละ กระซิบ อย่าไปบอกใครนะ แล้วก็มาบอกเรานี้ กระซิบเรานี้นะ มันน่าคิดนะ เอ้ จิตใจคนทำไมเป็นอย่างนี้นา เขากระซิบก็จะบอกอะไรบอกเรา ไม่เห็นมีความจำเป็นอะไรที่จะต้องบอกเรา อะไรใครจะไปรู้ยิ่งกว่าเรารู้เรา แล้วยังมาบอก น่าคิด เพราะฉะนั้นเราถึงได้มา คิดเป็นข้อตลก จิตใจยังงี้มันถึงเป็นอย่างนั้นได้ แล้วยามาพูดกับเราเสียด้วยนะ พูดกับ

คนอื่นก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ไปกระซิบบคนนั้นมึงอย่าไปบอกใครนะ องค์นั้นเป็นอย่างนั้น ๆ นะ นั่นก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง นี่มาพูดกับเรานี้ละ มันน่าคิดอยู่มากนะ

แกรู้เรื่องจิตของใคร ๆ ไม่สงสัยเลยแหละ นั่นเห็นไหมมันเป็นเองนะ คิดดูอย่างแกพูดถึงความสว่างของจิตภายในหนองผือ เป็นเหมือนดวงเหมือนดาวสว่างหมดเลย วัตหนองผือ แกดูเห็นหมดเลย

การบำเพ็ญการทรงมรรคทรงผลนี้ ธรรมของพระพุทธเจ้าคงเส้นคงวา แต่ผู้ปฏิบัติไม่มี เวลานี้ศาสนาเป็นตำราไปหมดแล้วนะ ศาสนาเป็นศาสนาตัวหนังสือ เป็นศาสนาตำรับตำรา ไม่มีใครสนใจในภาคปฏิบัติเพื่อผลดังพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายรู้เห็นมา เพราะไม่มีปฏิบัติ เรียนเท่าไรมันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ศาสนานี้เรียกว่าขาดตาเต็งตาชั่ง ศาสนาไม่เต็ม ผู้ถือศาสนาถือเอาเพียงตำรับตำราความจดความจำ ภาคปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานไม่มีมันก็ไม่ปรากฏ มันก็ไม่รู้

พอเรียนจำมาได้แล้วก็ว่าตัวรู้ตัวเห็นตัวเฉลียวฉลาดนักปราชญ์แหลมคมไปเสีย เพียงความจำเท่านั้นก็เอามาเป็นมรรคเป็นผลแล้ว เหมือนอย่างแปลนบ้าน ได้แปลนมาเท่านั้นก็ว่าเป็นบ้านเป็นเรือนแล้ว ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้ทำการก่อสร้างปลูกสร้าง มันเป็นบ้านเป็นเรือนได้ยังไงก็แปลน นี่จดจำได้มากน้อยเพียงไรก็จดจำแบบแปลนแผนผัง ที่ทรงชี้แนะให้ดำเนิน แปลนบ้านเพื่อการปลูกสร้าง เขาไม่ได้เอาแปลนบ้านเป็นบ้านเป็นเรือนนี่นะ เขาเอาการปลูกสร้างต่างหาก ปลูกสร้างไปมากน้อยเพียงไรทำตามแปลน ๆ ก็สำเร็จรูปขึ้นมา จนกระทั่งเป็นบ้านเรือนตึกรามบ้านช่องโดยสมบูรณ์

ภาคศาสนาก็เหมือนกัน ปรัชญา ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปรัชญาคือการศึกษาล่าเรียน จำแบบแปลนแผนผังแล้ว เอาละที่นี้ให้ทำยังไง ท่านสอนแล้วนี้ ให้เจริญสมาธิภาวนายังไง ๆ นั่นคือภาคปฏิบัติ แต่ไม่สนใจภาวนาไม่สนใจปฏิบัติละซิ แล้วเอาความจำนี่มาเป็นมรรคเป็นผล มันเป็นมรรคเป็นผลได้ยังไง ความจำไม่ใช่เป็นวิธีการแก้กิเลส ภาวนาต่างหาก ภาคปฏิบัติต่างหาก เป็นวิธีแก้กิเลส ถ้าเข้าไปตรงนั้นแล้วก็จะแก้กิเลสเป็นลำดับ ลำดไป นี่มันไม่ได้เข้าไปนั้น ไม่ได้สนใจ เลยเอาภาคปรัชญาภาคความจำมาเป็นมรรคผลนิพพาน ก็ได้แต่ซื้อได้แต่ลมปาก อวดลมปากกันเฉย ๆ อวดความจำกันเฉย ๆ ไม่ได้มีความจริงออกมาอวด

นี่ละศาสนาหมดหมดอย่างนี้ ศาสนาไม่เต็มบาทเต็มเต็ง ผู้ปฏิบัติเมื่อปฏิบัติเข้าไปมันก็เห็นอย่างที่ว่านี้ ก็ท่านสอนเพื่อให้รู้นี่ แบบแปลนแผนผังปรัชญานี้สอนเข้าไปเพื่อให้ปฏิบัติ เพื่อรู้เพื่อเห็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นมาแล้วอย่างไร ไม่ปฏิบัติก็ไม่เห็น เลยไม่ได้เรื่องได้ราว ดีไม่ดีพูดถึงว่าผู้รู้ผู้ทรงมรรคทรงผลนั้น กิเลสนี้มันจะปิดทับ

ที่เลยว่าจะเชื่อ มันจะเชื่อแต่ความจำเป็นมรรคเป็นผลพอแล้วนะ มันไม่ได้เชื่อภาคปฏิบัติว่าจะยังมรรคผลขึ้นมาได้ ว่าสมบูรณ์แล้วในความจำเป็นอย่างนั้นเวลานี้

เรียนได้มากน้อยเพียงไรก็ภูมิใจเห่อเป็นบ้ากัน ประสาความจำเป็น ใครเรียนก็ทำได้ด้วยกันทุกคน เด็กเรียนก็ทำได้ เรียนธรรมเรียนโลกเรียนได้ทำได้ทั้งนั้น ผู้หญิงผู้ชายเรียนได้ทำได้ด้วยกัน แต่ไม่มีวิชาแขนงใดที่แก้กิเลสด้วยความจำเป็นไม่มี ต้องมีภาคปฏิบัติ ถ้ามีภาคปฏิบัติแล้วก็อย่างว่านั่นแหละ เอ้า เริ่มแล้วนะ นั่น เช่นปลูกบ้าน เริ่มขุดหลุมขุดอะไร เริ่มเห็นร่างของมันแล้ว นี่กำลังเริ่มขุดหลุม เอ้า เทคานเทเสามันก็เริ่มเห็นมาเป็นลำดับ จนกระทั่งเทเสาขึ้นไปวางคานอะไรมันก็เห็นเป็นลำดับ ๆ ไป จนกระทั่งบ้านนี้สมบูรณ์แบบด้วยการปฏิบัติ มันก็เริ่มเห็นตั้งแต่สมาธิขึ้นไป เริ่มแรกเรียกว่าขุดหลุมเทเสาคานเรื่อยขึ้นไป เห็นขึ้นไป ๆ ชัดขึ้นไป ๆ สูงขึ้นไปเรื่อย ก็เหมือนเทคานขึ้นสูงเรื่อย ๆ ธรรมะเหล่านี้ก็ค่อยสูงขึ้นเรื่อย ๆ เพราะมีภาคปฏิบัติ

เหมือนกับการก่อสร้างมียู่ สร้างไปทุกวัน ๆ มันก็ขึ้นทุกวัน นี่ปฏิบัติทุกวัน ๆ มันก็เสริมทุกวัน เหมือนสร้างทุกวันสร้างมรรคสร้างผลในหัวใจเรามันก็เด่นขึ้น ๆ เมื่อเต็มที่แล้วก็เหมือนสร้างบ้านสร้างเรือน สมบูรณ์แล้วก็เห็นชัดว่า เอ้อ นี่สมบูรณ์แล้ว ชั้นปฏิบัติก็เหมือนกันเริ่มตั้งแต่จิตเป็นสมาธิ ปฏิเวธก็เริ่มเห็นแล้ว อ้อ นี่เริ่มเป็นสมาธิแล้วสมาธิขึ้นไหนเป็นปฏิเวธ รู้เป็นลำดับ ๆ จนกระทั่งปัญญาวิมุตติหลุดพ้น เป็นปฏิเวธโดยลำดับ จนกระทั่งถึงปฏิเวธขั้นสมบูรณ์แบบเต็มๆ เหมือนเขาสร้างบ้าน นี่ที่ว่าปริยัติปฏิบัติ ปฏิเวธ เป็นคู่เคียงกันไปแยกกันไม่ออก

นี่ไปแยกปริยัติออกเป็นอันหนึ่ง ที่นี้ปฏิบัติไม่มี ศาสนาเลยขาดบาทขาดตาตั้งเวลานี้ ไม่มีใครทรงมรรคทรงผล ไม่มีใครปฏิบัติจะเอามรรคเอาผลมาจากไหน พระพุทธเจ้าสอนให้ปฏิบัติเพื่อมรรคเพื่อผล แต่ไม่ปฏิบัติแล้วจะเอามรรคผลมาจากไหน มันก็มีแต่กระดาษ มีแต่ความจำเป็น นอกจากนั้นยังไม่แล้วนะ เจ้าของไม่ปฏิบัติแล้วยังปฏิเสธคนผู้ปฏิบัติที่รู้ที่เห็นมาว่า ไม่ให้รู้ไม่เห็น ให้เป็นเหมือนตัวนี้ ว่าศาสนาไม่มีมรรคมีผลไปอย่างนั้นนะ พูดเรื่องมรรคเรื่องผลหัวเราะกันลั่นนะทุกวันนี้ อื้อ นำทุเรศนะ

คือกิเลสมันหนาเข้าทุกวัน ๆ เขี่ยบย่ำทำลายธรรมของจริงไม่ให้ปรากฏขึ้นเลย ให้มีแต่ของปลอมเต็มบ้านเต็มเมือง แล้วอยู่กันด้วยของปลอม ๆ เผลอตัวเองอยู่อย่างนั้น ธรรมที่เป็นของจริงที่จะมาชะล้างของจอมปลอมนี้ไม่มีไม่ยอมรับกัน ปฏิเสธกันเดี๋ยวนี้เป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นมีโอกาสที่ควรจะพูดเราจึงพูดบ้าง เทศน์เรื่องมรรคเรื่องผล ของปลอมมันมีเต็มบ้านเต็มเมืองยังพูดถึงมันได้ ของจริงมีทำไมพูดไม่ได้วะ ของจริงมีคุณค่ามากกว่าของปลอมขนาดไหน พระพุทธเจ้าเป็นองค์จริง ธรรมเป็นของ

จริง ทุกชั้นของธรรมเป็นของจริงทั้งนั้น รู้ได้มากน้อยเอามาพูดไม่ได้มีอย่างเธอ ได้ทั้งนั้นแหละ

รู้อย่างเต็มหัวอกแล้ว เอ้า ใครจะว่าให้ว่าไปซิ นู่นนะมันสะทกสะท้านที่ไหนวะ ใครจะมาตินินทา ใครจะยอมรับใครไม่ยอมรับไม่ได้สนใจ ธรรมชาตินั้นไม่มีความบกพร่อง ไม่ได้มีการได้การเสีย การได้การเสียมันเกิดอยู่กับผู้ฟังต่างหาก เขาจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นเรื่องของเขา ถ้าเขาเชื่อก็จะเป็นสิริมงคลแก่เขาเอง ถ้าเขาไม่เชื่อก็เป็นอกุศลที่คัดค้านอรรถธรรมไม่ยอมรับ นี่เป็นบาปแก่เขาเอง ผู้ได้ผู้เสียอยู่กับผู้ฟังต่างหาก ผู้พูดไม่มีได้มีเสีย ของจริงจะไปเสียที่ไหน ต้องจริงตลอดเวลา

เพราะฉะนั้นถึงคราวที่จะพูดเราจึงพูด อย่างที่วานี้เราก็กี่ไม่เคยพูดนะแต่ก่อน เราไม่เคยพูดแหละ อยู่ไปกินไปอย่างนั้น เขาว่ากูก็กู เขาว่าปลา ก็ปลา ไปกับเขาเสีย ไปอย่างนั้นนะ ที่นี้มีเหตุการณ์ที่ควรที่จะเปิดก็เปิดอย่างนี้ละ นี่เปิดด้วยเหตุผล เปิดด้วยเหตุการณ์ ไม่ได้เปิดเพื่อความโอ้อวด เราเปิดตามเหตุการณ์ต่างหาก บ้านเมืองของเราก็เป็นอย่างนี้ละ เป็นเหตุการณ์ที่จะให้ลบล้างบาปธรรมเหล่านี้ได้ออกมา แต่ก่อนเราไม่เคยพูดนะ ก็คิดดูซิตั้งแต่ ๒๔๙๓ นานไหมละ

คือวันที่เขาเอาไปเทียบนะ เอาไปเทียบวันที่ ที่เราจำได้เราก็กี่จำได้ว่าแรม ๑๔ ค่ำเดือนหก นี่เป็นที่เราจำได้นะ แต่วันที่เราจำไม่ได้ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ครับ เออ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม เวลา ๕ ทุ่ม ดูนานาฬิกา ๕ ทุ่มเป็งพอดิเลย ๒๔๙๓ โห เหมือนฟ้าดินถล่มนะ อัจฉรย์ล้นโลกล้นสงสาร ตื่นเต้น เรื่องชั้นธัมมันต์ต้นต้นของมันนะ ล้นโลกล้นสงสาร น้ำตานี้ฟังเลยเทียวนะ เป็นเองนะ ไหลรินเลยเชียว มีแต่ โอ้โห ๆ อยู่อย่างนั้น พูดอะไรไม่ออกแต่ไม่สงสัย มีแต่ โอ้โห ๆ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ท่านตรัสรู้อย่างนี้หรือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ท่านตรัสรู้อย่างนี้หรือ พระอรหันต์ตรัสรู้ท่านตรัสรู้อย่างนี้หรือ มันขึ้นมันรำพึงรำพันอะไรด้วยความอัจฉรย์

พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันเดียวกันได้ยังไง คือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้วมันถึงได้เอาอันนี้มาพูด แต่ก่อนไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะเป็นอย่างนี้ พอเจอเข้าไปตรงนี้ไม่ต้องไปถามใคร พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง ๆ อยู่กันนั้นนะ นั่นคิดดูซิถามใครวะ พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม ก็ของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน โผล่ขึ้นมาจุดเดียวกันแน่ แล้วจะสงสัยกันที่ไหน

โห อัจฉรย์เกินคาด เวลาเกิดเป็นขึ้นมาเป็นเหมือนฟ้าดินถล่มเลยนะ ระหว่างสมมุติกับวิมุติพราจากกัน สมมุติก็คือเรื่องของกิเลสทั้งหลายนั้นเองจะเป็นอะไรไป วิมุติคือความหลุดออกมาพราจากกัน เหมือนฟ้าดินถล่ม ชั้นนี้ตื่นตื่น ที่ว่าน้ำตา

ร่วงคือชั้นธรรมชาตินั้นไม่มีอะไรแหละ ชั้นมันเป็นของมันเองเพราะเป็นสมมุติ มันก็เหมือนโลกทั่วไป แม้แต่ถูกควันทันไฟน้ำตามันก็ร่วงใช้ไหมละ นี่เรียกว่าชั้น มันก็เป็นของมันได้

ดูเสียทุกอย่าง เวลามันจำขึ้นมาหมดแล้ว โถ ๆ พระพุทธเจ้าทรงสอนอะไร ๆ ไว้ เป็นของตายตัว ๆ หมดเลย ไม่มีเงาใจเงื่อนใจที่จะไปแก้ไขและจะไปสงสัย โอโห อย่างนี้เหอพระพุทธเจ้ารู้ รู้แบบนี้เหอ ๆ คือมันรู้แล้ว ไม่ต้องถามพระพุทธเจ้าแล้ว มันประจักษ์ อย่างที่ว่าพระพุทธเจ้าตรัสรู้ตรัสรู้อย่างนี้เหอ

ที่นี้สิ่งต่าง ๆ ที่มันรู้เห็นรอบตัวของมันอีกก็อย่างนี้เหอเหมือนกัน คือมันรู้รอบจิตนี้ กระจายตั้งแต่วงแคบ กระจายออกไปจนถึงวงกว้าง มันประจักษ์อยู่ในหัวใจ มองไปที่ไหนมันจำ โห อย่างนี้เหอ ๆ เพราะฉะนั้นจึงได้วิตกวิจารณ์มาก มาเน้นหนักเรื่องบาปเรื่องบุญเรื่องนรกสวรรค์ด้วยความเป็นห่วงจริง ๆ นะ ตรงนี้จะถูกกิเลสเอาไปหลุมหมดตั้งที่เคยหลุมมา มีผู้มาตักเตือนมาจุดมามากจะได้รู้ตัว จึงเน้นหนักจุดนี้ ๆ ให้มาก เป็นสิ่งที่ไม่ควรกล่าวหาอุบัติต่อพระพุทธเจ้า อุบัติต่อความจริงทั้งหลายที่มีอยู่เป็นอยู่มาตั้งกับตั้งกลับ

นรกไม่ได้มีอยู่ในวันนี้สองวันนี้ะ มีมาตั้งกับตั้งกลับ เป็นอย่างนี้มาตลอด ไปเจอเข้าแล้วก็รู้เอง อ้อ อย่างนี้เหอ แล้วใครว่านรกไม่มี แล้วไฟนรกเป็นยังไง มันพูดไม่ออกนะ ว่าไฟนรกกับไฟธรรมดาเราไม่ได้เหมือนกัน ผิดกันคนละโลก ความร้อนในนรกกับความร้อนธรรมดาเรานี้ก็ผิดกันอีกคนละโลก อันหนึ่งความร้อนเป็นวิบากกรรม อันหนึ่งความร้อนเป็นธรรมดา ผิดกัน ผิดกันทุกอย่าง ๆ เลย ว่าบาปก็เหมือนกัน แหย็บีบ นั่นเวลามันทันกันแล้วมันรู้หมดเลย พอจิตกระดิกพ่นนี้ออกแล้ว เรียกว่าทำกรรมแล้ว ออกไปทางชั่วเรียกว่าทำบาปแล้ว ออกไปทางดีเป็นทำบุญแล้ว แล้วผลจะขึ้นมาพร้อมกัน เหมือนกับเงาตามตัวว่างั้นเถอะ แยกกันไม่ออก มันจึง ๆ อย่างนั้นจะให้ว่ายังไง

พระพุทธเจ้าท่านรู้ท่านรู้อย่างนั้นจริง ๆ ไม่ได้มาแบบลูป ๆ คล่า ๆ สอนเราหาคำสอนทุกอย่างแม่นยำหมดทุกอย่างเลย ไม่ว่าบาป ว่าบุญ ว่านรก สวรรค์ มันก็เหมือนกับบ้านของเรา นี่ นั่นพื้นบ้าน นั่นถนนต่ำ อันนี้สูง สูงเป็นชั้น ๆ นรกก็แบบเดียวกัน ต่ำลง ๆ คือหมายความว่าเผ็ดร้อน ๆ มากเข้าไปโดยลำดับลำดับแล้วจะมवादภาพให้กันดูได้ยังไง แต่จะปฏิเสธความรู้ความเห็นได้ยังไงว่าไม่รู้ไม่เห็น ก็มันเห็นอยู่นั้น ความจริงมีอยู่นี้มาตั้งกับตั้งกลับ ไม่ใช่มีมาวันนี้สองวันนี้ พระพุทธเจ้าองค์ไหนมาตรัสรู้ก็มาเห็นอย่างเดียวกันนี้ ก็สอนแบบเดียวกันนี้ เพราะฉะนั้นถึงว่าพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่เคยโกหกใคร

ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าแล้วจะผ่านไปได้ ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน เอ้า ปีน ปีนตามพระพุทธเจ้า อย่าวิ่งตามกิเลสก็แล้วกัน กิเลสนี้ไม่ได้ตั้งนะ มันดูตไปเอง ๆ ถ้าทำความชั่วแล้วทำได้ง่ายมาก เพราะฉะนั้นสัตว์ทั้งหลายจึงจมอยู่ในนรกมากที่สุด เพราะมันง่าย มันไหลไปเลย ถ้าเรื่องทางต่ำแล้วไหลเลย ๆ ต้องต้านทานสู้กันกับกิเลส ถ้าจะทำความดีมันไม่ยากทำ มันฝืน ก็คือกิเลสนั้นแหละฝืน เราไม่รู้ซิวก็คือกิเลสตัวฝืน อะไรก็ไปโยนให้ธรรมเสียว่าการทำความดีนี้ยาก นุ่นนะเห็นไหม การสร้างคุณงามความดีนั้นยาก ๆ กิเลสพาให้ยากมันไม่ให้เห็นมัน ถ้าดูแล้วมันเห็นหมด

ที่นี้พออันนี้จางลงไปแล้วเพราะธรรมมีกำลังมาก อันนี้ก็ค่อยจางลงไป ๆ สุดท้ายก็ได้รู้เอาไว้อย่างที่ว่านี้ ความเพียรกล้านั้น ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ความว่าทุกข์ว่าลำบาก ความขี้เกียจขี้คร้านหายหน้าไปหมดไม่มีอะไรเหลือเลย ก็ทราบชัดซิวก็คือกิเลสทั้งนั้น มันพังลงไปหมด ๆ เหลือแต่กำลังของธรรมพุ่ง ๆ เลย ธรรมออกทำงานเต็มเหนี่ยว ความขี้เกียจขี้คร้านมาจากไหนไม่มี นั่นมันเห็นกันโดยลำดับลำดับา พระพุทธเจ้าก็สอนตามนั้น

เพราะฉะนั้นให้ตะเกียกตะกายหนา อย่าเชื่อมันเกินไป เราเชื่อมั่นมาพอแล้ว มันเคยให้ความทุกข์แก่เรามากต่อมากแล้วให้พากันเข็ดหลาบ ถ้าพระพุทธเจ้าสอนไม่ได้แล้วแสดงว่าเรานี้หมดคุณค่าจริง ๆ ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมที่ว่าสวากขาตธรรมชอบทุกอย่างแล้ว ไม่มีอะไรเคลื่อนคลาดจากหลักความจริงที่สอนไว้แล้วนั้นเลย ไม่ว่าบาปว่าบุญว่านรกสวรรค์ มากน้อยหนักเบาแค่ไหน เป็นไปตามความจริงทั้งหมด

นี่จวนตายเท่าไรยังเป็นห่วงมาก มิหนำซ้ำยังมาเห็นชาติบ้านเมืองของเรากำลังจะล่มจะจมอยู่แล้วมันก็ทนไม่ไหว จึงได้ตัดตัวออกมานั้นซิ เคยคิดเมื่อไรว่าจะได้มาช่วยโลกแบบนี้ เราไม่เคยคิดนะ เราเป็นนิสสัยวาสนาอาภัพไม่เคยยุ่งอะไรกับใคร อยู่ที่ไหนก็อยู่อย่างนั้น การทำประโยชน์ให้โลกทำด้วยความเมตตา ทำมาตลอด หากไม่ให้ใครมายุ่ง เขาจะมาลงข่าวลงคราวอะไร อย่ามายุ่งนะว่างั้นเลย เพราะเราไม่ต้องการ สุดท้ายก็ได้มาเปิดหูกให้ฟังอย่างป็นี่ซิ ปีนี้เป็นปีเปิดหูก

ปีนี้เปิดหมดไส้หมดพุงเลยเพราะจวนตายแล้ว โลกผู้ดีจะได้เป็นคติอันดีงาม เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตน ไอ้โลกที่มันหยาบหนาแบบ ไอ.ซี.ยู. นั้น คนไข้เข้าห้อง ไอ.ซี.ยู. ก็สุดวิสัยที่จะแก้ไข เมื่อไม่เชื่อแล้วก็กรรมของสัตว์ ปล่อยเท่านั้นเอง เพราะการพูดนี้เราไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการพูดของเรา ใครจะชมเราก็เท่าเดิม ใครไม่ชมก็เท่าเดิม เราพูดก็เท่าเดิม ไม่พูดก็เท่าเดิม หลักธรรมชาติของเราเองเป็นอย่างนั้น นี่แยกออกไปก็เพื่อประโยชน์แก่โลกทั้งนั้น จะรับได้มากน้อยเพียงไรก็แล้วแต่จะรับกัน เมื่อรับไม่ได้แล้วก็สุดวิสัย กรรมของสัตว์ ก็ลงเท่านั้นเอง

พระพุทธเจ้าท่านก็สอนไว้แล้วว่า อุคฆฏิคฺคณฺณ วิปจิตฺตณฺณ เนยยะ ปทปฺรมะ ชั้นสุดของมันเป็นจริง ๆ หมดค่าหมดราคาจริง ๆ แล้วก็ปทปฺรมะ ถ้าเป็นคนไข้ก็เข้าห้อง ไอ.ซี.ยู. ไม่สนใจกับยากับหมอ คอยแต่ลมหายใจเท่านั้น ประเภทนั้นก็ปล่อยไปตามเรื่องเสียดกรรมของสัตว์ ก็เท่านั้น ที่ควรเยียวยากันได้ก็เยียวยากันไป

ให้พากันพิจารณาให้พากันตื่นเนื้อตื่นตัว พระพุทธเจ้าไม่ใช่ศาสดาองค์ปลอมหนาย่าเห็นพระพุทธเจ้าเป็นของเล่น เห็นกิเลสตัณหาเป็นของจริง เวลานี้กิเลสตัณหาเป็นของจริงเต็มบ้านเต็มเมือง มันเหยียบย่ำทำลายบ้านเมืองให้ได้รับความเดือดร้อนนี้มีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้น ธรรมท่านไม่มาทำความเดือดร้อนให้แก่ใคร แต่ไม่มีใครสนใจนั้นซิ เพราะฉะนั้นถึงบิกขินนะ ฝืนหนา ไม่ฝืนไม่ได้นะ มันหนาแน่นมากเท่าไรก็เอาให้มันหนักลงไปซิ จึงเรียกว่าหนักต่อสู้ สู้กับกิเลสหนักนั้นแหละ กิเลสเป็นตัวขัดขวางกั้นกางไม่ให้เราทำความดี ไม่ใช่อะไรนะ มีแต่กิเลสทั้งนั้น

มันไม่ให้เห็นมันนะ มันถึงพาให้ตำหนิธรรม จะสร้างความดีอะไร ๆ นี่เป็นความลำบาก ๆ ไปหมด ธรรมเลยเป็นนักโทษเป็นผู้ต้องหาไปแล้ว กิเลสเป็นเจ้านายใหญ่โตแล้วเวลานี้ มันไม่ให้เห็นตัวของมันง่าย ๆ นะ จะทำอะไรขึ้นชื่อว่าความดีนี้มันต้องฝืนทันที ในหัวใจเรานั้นแหละ มันจะสร้างเหตุการณ์ขึ้นมาทันที ๆ ดูเอานะดูหัวใจ อยู่ทีนั่นละ กิเลสอยู่ที่หัวใจ พอจะสร้างความดีก็อยู่ที่หัวใจ พอเราเริ่มจะสร้างความดีประเภทไหนมันจะมาขวางทันที ๆ นี่ละตัวมารดูเอา แก่ตัวนี้ได้แล้วไม่มีอะไรหึงหวงในโลกอันนี้หมด

เอาเท่านั้นละพอ